

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
 Ἑσπεριακοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
 Δι' συνδρομὰς ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προσκληρωταὶ δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 13.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.13
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
 Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 9ος

Ἐν Ἀθήναις, 12 Ὀκτωβρίου 1902

Ἔτος 24ον. — Ἀριθ. 41

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 317.)

Ἄλλ' ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὁ Γιαννιδὸς ἔγινεν ἀκόμη περισσότερον δόσιπτος. Δὲν ἤξευρεν αὐτὸς φάρσας καὶ ξεφάρσας. Ἔως τότε ἐκοιμᾶτο ἐπάνω εἰς τὸν σάκκον ὡς εἰς προσκεφάλαιον· τῶρα ὁμῶς, διὰ περισσοτέραν προφύλαξιν, τὸν κρατεῖ τὴν νύκτα εἰς τὰς ἀγκάλας του, ὡς παιδίον.

Καὶ ὁ Πονηρὶδὸς βλέπει, ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ φεθῆρῃ ἄλλο μέσον κλοουτισμοῦ, ἀσφαλέστερον καὶ ὀλιγώτερον ἐπικίνδυνον διὰ τὴν ράχην του.

Τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἐγίνετο πολὺς λόγος εἰς ὅλην τὴν Βενετιάν περὶ τῆς μεγαλοπραΐας καὶ τῆς ἐλευθεριότητος ἐνὸς κάποιου κυρίου Μολτοναίου. Ἦτον ἕνας γονδρὸς ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν Νεάπολιν, ὁ ὁποῖος ἀπέκτησε μεγάλα πλοῦτη, ἐμπορευόμενος εἰς τὴν Ἀνατολήν, καὶ τα ἐσπαταλοῦσε τῶρα διὰ νὰ καταπλήτῃ τοὺς Βενετούς.

Αὐτὸς ἦτο ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀποκρέω. Ἐδοξε τὰς λαμπροτέρας ἐορτάς ἐφοροῦσε πολυτελεστάτην ἀνατολικὴν ἐνδυμασίαν, ἐγελοῦσε θορυβωδῶς καὶ περιστοιχιζέτο ἀπὸ κόλακας, φάλλοντας ὄλονεν τὸ ἐγκώμιον τοῦ ἑλληνοστρίσιμου σινιέρ Μολτοναίου. Ὁ ἥρωὸς τῆς ἡμέρας τέλος πάντων!

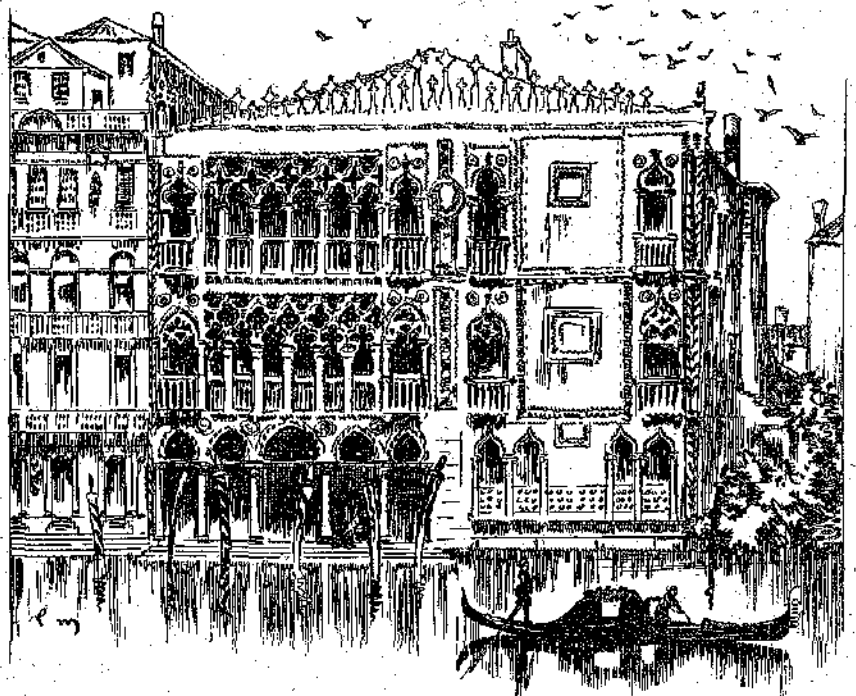
Ὁ Πονηρὶδὸς λοιπὸν, συνομιλῶν μίαν ἐσπέραν μὲ τὸν κύριόν του, μίσα εἰς τὸν θόρυβον τῆς μασκαράτας, τῷ ὑπέδειξε πόσον ὠραῖον καὶ λαμπρὸν θὰ ἦτο, ἂν ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ ὑποσκελίσῃ τὸν Μολτοναίου, νὰ τον ἀμαυρώσῃ, νὰ τον ἐκμηδενίσῃ. Ἡ ἰδέα αὕτη κατεγώτευσεν τὸν ματαδόξον Βαλεντίνον, τὴν ἐνεκοιλώθη καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ.

Ἀμείσως ἐγκατέλειψε τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Σελήνης καὶ ἐγκατεστάθη εἰς ἕνα παλάτι· διότι πάντοτε ὑπάρχουν εἰς τὴν Βενετιάν παλάτια πρὸς ἐνοικίασιν. Τὸ παλάτι τοῦ Βαλεντίνου ἦτο μᾶλλον παλατάκι, π α λ α τ σ ι ν ο ὅπως τα λέ-

γουν ἐκεῖ, διότι ἦτο μικρὸν ἢτο ὁμῶς κομψότατον καὶ χαριτωμένον. Ἡ πρόσοψίς του ἐπὶ τῆς Μεγάλης Διώρυγος, εἶχε τόσον ὠραία καὶ λεπτὰ κοσμήματα, ὥστε ἐνόμιζες ὅτι δὲν ἦτο πέτρα, δὲν ἦτο μάρμαρον, ἀλλὰ χαρτὶ κεντημένον, ὅπως ἐκεῖνα ποῦ βάζουν τριγύρω εἰς τὰς ἀνοδοείμας. Ἦτο τὸ ἀρχαῖον μέγαρον τῶν Κορναρίν, μίᾳ ἐκ τῶν εὐγενέ-

Ἄλλ' εἰς τὴν Βενετιάν, τὰ καρναβάλια, ὑπὸ τὴν μαῦρην μ π α ο ὐ τ α ν ἢ τὴν λευκὴν προσωπίδα, καὶ ποῖος δὲν φαίνεται εὐγενής;

Καθένας ἀνέβαινε ἐκεῖ ὅπως εἰς τὸ σπίτι του, ἐχώρευε μὲ τὰς κυρίας, ἤκουε τὴν μουσικὴν ἢ ἐπαίξε π α σ ε τ α ν. Τὸ μέγαρον εἶχε κταντήση τόπος δημοσίων διασκεδάσεων· τόσον πολλῶ, ὥστε

Ἡ πρόσοψίς του ἐπὶ τῆς Μεγάλης Διώρυγος... (Σελ. 314, στ. γ')

στέρων οἰκογενειῶν τῆς Βενετίας.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ὁ Βαρῶνος Κερκόζ ἐγκατεστάθη εἰς τὸ μέγαρον τοῦτο, συναυλία βιολίων, αὐλῶν καὶ μανδολίνων ἐξεχύνετο κάθε βράδυ ἀπὸ τὰ ἰδιορρυθμὰ του παράθυρα, καὶ αἱ γόνδολαι, γεμάται προσωπίδοφόρους, ἤρχοντο πλήθος καὶ ἐδέοντό εἰς τοὺς μεγάλους κοκκίνους πασσάλους, οἱ ὁποῖοι ἀνέμενον πρὸ τοῦ πυλῶνος. Κάθε βράδυ ἐορτῆ, κάθε βράδυ ὑποδοχῆ! Εἰσῆρχετο ὁποῖος ἤθελεν, ἐλεύθερα, φθάνει νὰ ἦτο εὐγενής, ἢ νὰ ἐφαίνετο τοιοῦτος.

τὸ ἐνόησε καὶ αὐτὸς ὁ ἀνόητος Βαλεντίνος, καὶ ἐν στιγμῇ φρονήσεως, ἀπεφάσισε νάρψῃ τὸν σάκκον τῶν ταλλήρων εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Γιαννιδῶ. Ὁδῶ τουλάχιστον ἦτο ἐξησφαλισμένος ἀπὸ τοὺς κλέπτας, οἱ ὁποῖοι πιθανὸν νὰ εὕρισκοντο μέσα εἰς τὸ πλῆθος τῶν ἀγνωστών.

Καὶ ὁ Πονηρὶδὸς - Σκαπίνος ἐπήγαγε νόηρχετο, κατευχαριστημένως μέσα εἰς τὴν ἀταξίαν ἐκεῖνην, ἢ ὅποια πολλὰ καλά προσιώριζε δι' αὐτὸν. Καὶ ὁ Βαλεντίνος-Λέλιος ὑπεδέχετο καὶ ἐπεριποιοῦτο ὅλους τοὺς προσερχομένους εἰς τὸ πα-

λα τσίνου του, με τόνση ζωηρότητα, με τόνση ευθυμία, ώστε έκαμνεν έντύπωσιν και είς τήν Βενετίαν άκόμη, όπου ή ζωηρότης και ή ευθυμία είνε τό γνώρισμα όλων τών ανθρώπων.

Ούτως, όλίγον κατ' όλίγον, ήρχισε να σχηματίζεται τό κόμμα του Βαλεντίνου. Τώρα έλεγον: «λ ά μ π ά ν τ α Κ ε ρ κ ό τ ζ ο.» Είς τήν Πλατείαν του Άγίου Μάρκου, είς τόν Ριντότο, είς τούς χορούς, ήκουες να ψιθυρίζουν: «Βέβαια, ή έορτή είνε πλυτελεστέρα είς του Μολτονάζου, άλλ' είνε φαιδρότερα είς του μικρού Φραντζέζου.» Καί όλος ό κόσμος έτρεχεν είς τό παλατάκι του Φραντζέζου, όπου αί ήμέραι και αί νύκτες ήσαν διαρκής έκρηξις γέλωτος.

Μετ' όλίγον ήρχισε να κυκλοφορή μία φήμη: ό Μολτονάζος, βλέπων ότι αί έορταί του δεν είχαν πλέον τόνση πέρασιν, ότι ή δόξα του ήρχισε να μαυροϋται, καταλαμβάνετο φαίνεται από μανιώδεις θυμούς ά λ ά Ν α π ο λ ι τ ά ν α. Τότε έγινε κατακκόκινος σαν ντομάτα και ώρχιζετο, κ ό ρ π ο ν τ ί Μ π ά κ ο ! Δτι θα έκαμνεν αυτόν τόν άγύρτην, τόν φαντασμένον Γάλλον, να επιστρέψη άναυλα είς τήν πατρίδα του.

Όλος ό κόσμος έφαινετο κατευχαριστημένος από τόν άνταγωνισμόν αυτόν, ό οποίος υπέσχετο να δώση άκόμη μεγαλύτεραν ζωηρότητα είς τά Καρναβάλια. Ό δέ Βαλεντίνος, είς τας λοιπάς διασκεδάσεις τής τρελής πόλεως, προσέθεσεν άκόμη μίαν: τήν φούρκαν του χονδρού Ναπολιτάνου. Φαντασθήτε ότι μίαν ήμέραν έσοφίσθη ά του στελή εκατόν τριάκοντα έξ χειρούργους, ώπλισμένους με τά κλαστήρια των! Ό μαύρος αυτός στρατός παρήλασε πρό του μεγάρου του Μολτονάζου, άνατείλων τά ό π λ α του, και προσφερόμενος να καταπραύνη, δια του ύγρου περιεχομένου των, τόν μεγάλον θυμόν του έ λ λ ο υ σ τ ρ ί σ σ ι μ ο υ. Καί τήν ήμέραν εκείνην όλόκληρος ή Βενετία έσκασεν από τά γέλια.

Άλλά τήν ίδίαν ήμέραν, ό Γιαννίος, δείξας είς τόν κύριόν του τόν σάκκον τών ταλλήρων, τώ παρετήρησεν εύσεβάστως ότι δια να τον σφίγγη, ήναγκάσθη να κάμη νέες τρύπες είς τά δερμάτινα λωρία. Τούτα εσήμαινεν ότι ό σάκκος ελίγνευεν, ότι τό περιεχόμενον ελιγόστευεν. «Άλλ' ό Δέλιος - Βαλεντίνος, με τό κομψότερον του κόρθωμα άπήνησε:

— Θάρρος, Γιαννιέ! Μ π ά σ τ α, Τ ζ ι ο β ά ν ν ε μ ί ο ! Βλέπεις εκεί-κάτω τό άγαλμα τής Τύχης, πού χρησιμεύει ως άνεμοδείκτης είς τό Τελωνεϊον;... Ό άνεμος τό κάμνει να γυρίξη πρός ήμάς.... Θα ίδής άπόψε τί τύχην πού θα έχω ετήν π α σ ε τ α.

Λάδωσε, Γιαννιέ, λάδωσε τό δέρμα του σάκκου σου, γιατί άπόψε μπορεί να σκάση από τά πολλά τσεκίνα πού θα του βάλής μέσα!

Και πραγματικώς, τήν έσπέραν εκείνην ό Βαλεντίνος έκέρδισε, και τήν έπομένην επίσης, και τήν άλλην τό ίδιο. Όλόκληρος ή έβδομάς παρήλασε με κέρδη. Κάθε πρωί, όταν έφευγαν οι παίκται και οι χορευταί, ό Γιαννίος έμάζευσεν ένα πλήθος ενεικτών δουκάτων, με τά όποια παρεγίμιζε τόν σάκκον του. Πολύ γρήγορα πάλιν ήναγκάσθη να μεταχειρισθή τας παλαιάς τρύπας τών λωρίων. Άλλά τά χρυσά έκείνα νομίσματα, είς τά όποια δεν έδλεπε τήν προτομήν του Βασιλέως τής Γαλλίας, άλλα τήν εικόνα του Δόγη γονυπετούς ένώπιον του Άγίου Μάρκου, είχανον πολύ τήν δυσπιστίαν του. «Ήσαν άρα γε γνήσια, παρώς ζωντανός, ή τίποτε καλπομονέδες;...

Άλλ' είτε γνήσια, είτε κίβδηλα, τό βέβαιον είνε ότι τά νομίσματα έκείνα έφουγαν, με τήν αυτήν εύκολίαν πού είχαν έλθη. «Ένα βράδυ ό Βαλεντίνος, προσκληθείς να παίξη μίαν παρτίδαν, έάθησεν απέναντι ένός κυρίου με πολύ μεγαλοπρεπές έξωτερικόν, κρυπτομένου επιμελώς υπό τήν μάσκην μ π α ο ύ τ α ν και τήν λευκήν προσωπίδα, σιωπηλού δέ και πολύ μυστηριώδους ως φάντασμα.

Και ό Βαλεντίνος έχανεν, έχανεν, έχανεν...

Και όταν έσηκώθη από τό παιγνίδι, εύρίθη ελαφρότερος κατά τρείς χιλιάδας δουκάτων, χωρίς να παρατηρήση τας κινήσεις του αντίπαλου, ό όποιος κάθε φοράν έδγαλεν από τά βάρη του μανδύου του χαρτιά σημαδευμένα, — χωρίς άκόμη να παρατηρήση ότι ό αντίπαλος αυτός, ό τυχερός παίκτης, ήτο αυτός ό ίδιος ό Πονηρίδης, μασκαρευθείς δια να κλέψη είς τό παιγνίδι τόν κύριόν του!

Άλλ' ό άνήθως Βαλεντίνος δεν άνησυχοϋσε δια τόν μικρά πράγματα. Όλην εκείνην τήν νύκτα έχόρευσεν, έχαριεντίσθη με τας κυρίας και προσέφερον αναψυκτικά είς τούς ξένους του. Η δέ πρωία τόν εύρεν έξωθεν του καφενείου Φλοριάν, χορευόντα μετά του πλήθους τήν φ ο υ ρ λ ά ν α ν, υπό τόν ήχον αύλου και τυμπάνου.

(Έπειτα συνέχεια)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΥΝΟΣ

Κατά τό Γαλλικόν του Louis Morin

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΥΠΟ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ' (Συνέχεια)

Η πλατεία εκείνη ήτο δενδρόφυτος ή μάλλον έσκιάζετο από τας κορυφάς τών δένδρων, τών όποιων οι ισχυροί κορμοί υπεβάσταζον τό έναέριον τούτο οικοδόμημα.

Ειστηρίζετο, είς ύψος εκατόν περίπου ποδών από του έδαφους, επί τών μεγαλύτερων κλάδων τών γιγαντιαίων εκείνων βαυινιδών, βομβάκων και βαοβάβ, ήτο κατεσκευασμένη από τεμάχια διασταυρούμενα και συνδεόμενα δια σχοίνων και κισσών. Στρώμα χύματος εξετείνετο επί τής επιφανείας τής, και έπειδή τά στηρίγματά τής ήσαν τόνση στερεά όσον και πολυάριθμα, τό έδαφος τής δεν έτρεμε διάλυ υπό τούς πόδας τών περιπατητών. Άκόμη και με τας θεάλας, αί όποιαί έπνεον δια μέσου τών ύψηλών κορυφών, ήτο άμφίβολον άν τό έναέριον τούτο οικοδόμημα ύφίστατο ελαφρόν τινα κλονισμόν.

Από τά διακενα τών φυλλωμάτων, είς έδυο αι άκτίνες του ήλιου. Ό καιρός ήτο ώραιος τήν ήμέραν εκείνην. Μεγάλαι πλάκες κυανοϋ ούρανού έφαινόνο άνωθεν τών τελευταίων κλάδων. Άδρα, κενωμένη από τήν δόξαν όμην του δάσους, έδρόσιζε τήν άτμόσφαιραν.

Ενώ ό όμιλος τών ξένων περιεφέρετο, οι Βάγγδοι, άνδρες, γυναίκες, παιδία, τούς εκύταζαν χωρίς να φανερώσουν έκπληξιν. Αντήλασσον μεταξόν διάφορα λόγια, με φωνήν βραγχήν, φράσεις συντόμου, προφερομένας ταχέως, ή λέξεις άκαταλήπτου. Όπως δέποτε, ό άδηγός ενόμισεν ότι διεκρίνε μερικάς εκφράσεις τής κογγικής γλώσσης, και τούτο δεν ήτο άκουστική άπάτη άφ' ου ό μικρός Λι-Μάι είχε μεταχειρισθή επανειλημμένως τήν λέξιν «γκόρα». Έν τούτοις τό πράγμα ήτο ανεξήγητον και άκόμη πλέον ανεξήγητον, τό εξής: ό Τζών Κόρτ διεκρίνε δύο ή τρείς λέξεις γερμανικάς, — μεταξυ τών όποιων και τήν λέξιν φ ά τ ε ρ (vater), ή όποια γερμανιστί σημαίνει π α τ ή ρ, — άνεκοίνωσε δέ τήν λεπτομέρειαν ταύτην είς τούς συντρόφους του.

— Τι τα θέλεις, αγαπητέ μου Τζών!.. άπεκρίθη ό Μάξ Ουμπέρ. Έγώ τά περιμένω πλέον όλα... ούτε θα μου έφαινετο παράξενον, άν κανέναν από αυτούς τούς άνθρωποπιθήκους μ' εκτιπούσε ετήν όμο και μου έλεγε: «Έ, τί χαμπάρια, φιλαράκο;»

Από καιρού είς καιρόν, ό Λι-Μάι, άφινε τήν χείρα του Λάγκα, και έτρεχεν από τόν ένα είς τόν άλλον, ως παιδίον φαιδρόν και ζωηρόν. Έφαινετο υπερήφανος διότι ώδήγει τούς ξένους εκείνους

ανά τας όδους του χωρίου. Δεν έβράδιζε τυχαίως, — αυτό έφαινετο, — κάπου τούς ώδήγει, και δεν είχον τί άλλο να κάμουν, παρά να ακολουθήσουν τόν πενταετή αυτόν άδηγόν.

Οι πρωτογενείς αυτοί, — ούτω τούς έγαρκατήριζεν ό Τζών Κόρτ, — δεν ήσαν έντελώς γυμνοί. Έκτός του υπερούθρου τριχώματος, τό όποιον εκάλυπτεν έν μέρει τό σώμα των, άνδρες και γυναίκες έφόρου έν είδος φυτικού περιώματος, σχεδόν όμοίου, άν και χονδρύτερον κατεσκευασμένου, προς τά ύψηματα εκείνα έξ ένών άκακίας, τά όποια ύφαινον είς τό Πόρτο-Νόβο τής Δαχομήης.

Ό Τζών Κόρτ παρετήρησεν ειδικώς, ότι αί κεφαλαί τών Βάγγδων, μικραί, στρογγυλαί, με τας διαστάσεις σχεδόν του τύπου τών «μικροκεφάλων», με προσωπικήν γωνίαν όμοίαν περίπου με τήν άνθρωπινήν, παρουσίαζον ελάχιστον προγναθισμόν, τά δε τώξα τών όφρών δεν έφερον κανέν τών εξογκωμάτων εκείνων, τά όποια είνε κοινόν γνώρισμα όλων τών πιθηκικών ειδών. Η κόμη των ήτο τό ιδιαίτερον εκείνο έριον τών ίθαγενών τής Κεντρίας Άφρικής, τό δε γένειον βραχύ και άραιόν.

— Και οι πόδες των καθόλου όμοιοι με χείρας! είπεν ό Τζών Κόρτ.

— Και ούτε ήγος ούρας! παρετήρησεν ό Μάξ Ουμπέρ.

Πραγματικώς, υπέλαβεν ό Τζών Κόρτ, και αυτό είνε ήδη σημεϊον υπεροχής. Οι άνθρωπόμορφοι πιθήκοι δεν έχουν ούτε ούραν, ούτε θυλάκια είς τας παρειάς. Περιπατοϋν όριζοντίως ή καθέτως κατά βούλησιν. Έγινεν όμως και ή εξής παρατήρησις: ότι τά τετράχειρα, τά όποια περιπατοϋν όρθια, δεν μεταχειρίζονται τό πέλαμα του ποδός, άλλα στηρίζονται επί τών δακτύλων κεκαμμένων. Τούτο δεν συμβαίνει με τούς Βάγγδους, και πρέπει να αναγνωρίσωμεν ότι τό βάδισμα των είνε άπαράλλακτον με τό άνθρώπινον.

Όρθοτάτη ή παρατήρησις αυτή, και ούδεμία άμφιβολία, ότι έπρόκειτο περί ειδους νέου. Άλλως τε, όσον άφορᾷ τόν πόδα, μερικοί άνθρωπολόγοι παραδέχονται ότι δεν ύπάρχει καμμία διαφορά μεταξυ του ποδός του πιθήκου και του άνθρώπου, και ότι ό τελευταίος ούτος θα είχε και τόν μέγαν δάκτυλον ά ν τ ί χ ε ι ρ α, άν ό ποδός του δεν παρεμορφώνετο ως εκ τής χρήσεως του υποδήματος.

Υπάρχουν και άλλαι φυσικαι όμοιότητες μεταξυ τών δύο ειδών. Οι πιθήκοι είς βαδίζοντες όρθιοι, είνε οι ελιγώτερον μορφάζοντες και οι μάλλον σοβαροί έξ όλων τών τετραχειρίων. Και ακριβώς ό χαρακτήρ αυτός τής σοβαρότητος εξεδηλοϋτο είς τό ύψος και είς τας πράξεις τών κατοίκων του Νγκάλα. Έκτός τούτου, άν ό Τζών Κόρτ τούς εξήταζε προ-

σεκτικώτερον, θα εύρισκεν ότι οι οδόντες των ήσαν όμοιοι με τούς άνθρωπίνους.

Αί όμοιότητες αυται θα ήδύνατο μέχρι τίνος να επιβεβαιώσουν τήν θεωρίαν του Δαρβίνου περί τής μεταμορφώσεως και τής εξέλιξεως τών όντων. Συγκρίνοντες μάλιστα τούς άνωτέρους πιθήκους με τούς κατωτέρους άνθρώπους, εύρισκον ότι ή διαφορά ήτο ελαχιστή. Ό Λιναίος ισχυρίζετο ότι ύπάρχουν άνθρωποειτρα ωγλοδοϋται, έκφρασις ή όποια έν πάση περιπτώσει δεν ήδύνατο να εφαρμοσθή επί τών Βάγγδων, διότι αυτοί έξων επάνω είς τά δένδρα. Ό Φόγτ κατήνησε να ισχυρισθή, ότι ή άνθρωπότης καταγεται από τρείς μεγάλους πιθήκους: ό ούραγγοτάγγος, τύπος βραχυκέφαλος με μικρόν τριχώμα μαύρον, είνε κατ' αυτόν έ πρόγονος τών νηγριτών' ό σκιμπαζής, τύπος δολιχοκέφαλος με σιαγόνας κάπως μικροτέρας, είνε ό πρόγονος τών μαύρων' τέλος ό γορίλλας, αξιοσημείωτος δια τήν ανάπτυξιν του θώρακος, τόν σχηματισμόν του ποδός και τήν διάπλασιν του κορμού, είνε ό πρόγονος τών λευκών άνθρώπων.

Άλλ' είς τας όμοιότητας ταύτας δύναται τις να αντιτάξη μεγάλας και σπουδαιάς διαφοράς υπό διανοητικήν και ήθικήν έποψιν, διαφοράς θεμελιώδους, αί όποια καταρρίπτουν τήν διαβόητην θεωρείαν. Όσον ύψηλήν θέσιν και άν κατέχουσι τά τετράχειρα ταύτα είς τήν ζωολογικήν κλίμακα, και επί τή υποθέσει άκόμη ότι έχουσι τά δώδεκα εκατομμύρια κυττάρων του άνθρωπίνου εγκέφαλου, αδύνατον και παράλογον να συμπεράνη κανείς ότι ό άνθρωπος είνε πιθήκος τελειοποιημένος ή ό πιθήκος άνθρωπος εκφυλισμένος!

Όσον δια τόν «μικροκέφαλον», τόν όποιον θέλουσι ως διάμεσον τύπον μεταξυ άνθρώπου και πιθήκου, είδος τό όποιον είς μάτην προείπον και είς μάτην ανεξήτησαν οι άνθρωπολόγοι, — τόν κριχόν αυτόν, ό όποιος λείπει δια να συνδέση τό ζωϊκόν βασίλειον μετά τής ανθρωπότητος, — ήδύνατό τις να παραδεχθή ότι ή κριχός αυτός ήσαν οι Βάγγδοι;... Αί παράδοξαι τύχαι του ταξιδιού επεφύλασσον άρα γε είς τόν Γάλλον και είς τόν Άμερικανόν τήν τιμήν τοιαύτης άνακαλύψεως;

(Έπειτα συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΔΟΣ

Α Α Η Θ Ε Ι Α Ι

Φυλάξου άπ' τή συμβουλή Έχθρου σου' θάρρη μέρα Πού θα κτυπήσ στο γόνατο Τό χέρι από γινάτι. Κ' όταν σου δείχνη ολόσια Μπροστά σου στρατά ως πέρα, Γύρνα και πάρε γρήγορα Τό πλάι μονοπάτι,

[Από τόν «Ροδόνιον» του Ζ. Α. Α. ΔΕ.]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟΝ

Άγαπητοί μου,

Ρο τινων ήμερών, πυκνός καπνός ανερχόμενος, εκάλυπτεν ως φαία όμίχλη μέσα μέρος του βορειανατολικού μας ορίζοντος. Οι άνθρωποι, εκπληκτικοί, διηρωτώντο αγωνιωδώς τί συμβαίνει, και είς άπάντησιν ελάμβαναν τήν άπαισίαν είδησιν: «Καίεται τό δάσος του Πικερμίου.»

Η πυρκαϊά διήρκεσεν ολόκληρα ήμερονύκτια. Αί προσπάθειαι τών χωρικών, και τών πυροσβεστών άκόμη, οι όποιοι έστάλησαν από τας Άθήνας, δεν ίσχυον εναντίον τής ματίας του πυρός, τό όποιον εύρισκε τόνση άφθονον τροφήν. Κάτι κατώρθωσαν τέλος μ' ένα μεγάλον χάνδακα, τόν όποιον ώρυσαν προς τό ένα μέρος, δια να έμποδισθή ή εξάπλωσις' άλλ' από τό άλλο μέρος, τό πυρ έπροχώρησεν άκατάσχετον, και δεν έσταμάτησε παρά είς τήν θάλασσαν! Χιλιάδες τεύκων έγιναν ούτω παρανάλωμα του καταστρεπτικού στοιχείου, και έκτασις χιλιάδων στρεμμάτων άπεγυμνώθη του πρασίνου της στολισμοϋ. Άνυπολόγιστος υπήρξεν ή ζημία, άνελθούσα είς εκατομμύρια. Κ' έν φ' τόσοι άγώνες καταβάλλονται τώρα προς αναδάσωσιν τής Αττικής, έν φ' ή Φιλοδοσική Ένωσις συνάζει δεκάραν προς δεκάραν τό άπαιτούμενον χρήμα, κ' έν φ' άκόμη δεν έγινε σχεδόν τίποτε, διότι εκτός του χρήματος χρειάζεται και χρόνος, — ίδού, μέγας δακνός πλούτος, ύπάρχων, μεταβάλλεται αίφνης είς καπνόν και είς τέφραν, από μίαν άπροσεξίαν ή από μίαν κακεντρέχειαν. . . Θέλομεν να δημιουργήσωμεν νέα δάση, και δεν είμεθα είς θέσιν να προφυλάξωμεν εκείνα πού έχομεν! Διότι οι χωρικοί μας είνε άκόμη άμαθείς. . . Δεν ήξεύρουσι τό συμφέρον των, τό μέγα, τό γενικόν συμφέρον' και από μίαν ιδιοτροπίαν, δια μίαν μικράν ανάγκην τής στιγμής, δια μίαν έκδικησιν κάποτε, δεν τό έχουσι δια τίποτε οι εύλογημένοι να βάλουν φωτιάν και να καταστρέφουν όλόκληρα δάση! Όποια τύφλωσις! όποια κτηνώδης αστοργία προς τό δένδρον, τό ώραιόν, τό πολύτιμον, τό εύεργετικόν δένδρον, τό όποιον είνε ένας από τούς μεγαλύτερους φίλους του άνθρώπου!

Και έν φ' εκύτταξα τόν άπέραντον καπνόν τής πυρκαϊάς, κ' έν φ' εύσλογιζόμην τήν φοβεράν καταστροφήν, κ' έν φ' έφανταζόμην τά δροσερά και όλοπράσινα εκείνα πεύκα, τό χάσμα τής άττι-

κῆς γῆς, καιόμενα καὶ θνήσκοντα τραγι-
κῶς τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, εἰς ἀτελεί-
ωτον σειράν, — ἐνεθυρήθη ἐν ὥραϊον βι-
βλίον, τὸ ὁποῖον ἐξέδωκε τὸν παρελθόντα
Μάϊον, ὁ Σύλλογος πρὸς διάδοσιν Ὁφελί-
μων Βιβλίων. Συγγραφεὺς του εἶνε ὁ κ.
Δ. Γρηγοριάδης, διευθυντὴς τῆς Γεω-
γικῆς Σχολῆς τοῦ Αἰδινίου, καὶ ἐπι-
γράφεται τὸ ΔΕΝΔΡΟΝ. Πῶσον ἡ ἀνά-
γνωσις τοῦ βιβλίου τούτου, διδάσκουσα
ὄλονεν τὴν καλλιέργειαν τοῦ δένδρου,
ἐμφυτεύει συγχρόνως καὶ τὴν ἀγάπην
πρὸς αὐτό, τὴν στοργὴν ἐκείνην, ἡ ὁποία
σήμερον ἀποτελεῖ γνώρισμα τοῦ πολιτι-
σμένου ἀνθρώπου, εἴτε χωρικοῦ εἴτε κα-
τοίκου τῆς πόλεως. Διότι ὁ συγγραφεὺς
ἐφρόντισε νὰ παρηγορήσῃ καὶ νὰ ἐξάρῃ ἐυ-
γλώττως ὅλα τὰ εὐεργετήματα, τῶν
ὁποίων πάρος γίνεταί τὸ δένδρον. Καὶ
εἰς τὸν ὥραϊόν του πρόλογον, διηγεῖται
τὴν ἱστορίαν εἰς χωρίον, τὸ ὁποῖον ἔ-
κειτο εἰς τοὺς πρόποδας ἐνὸς βουνοῦ,
εἰς τὴν ἄκραν παλαιοῦ καὶ πυκνοῦ δά-
σους. Ὅσον ὑπῆρχε τὸ δάσος τούτο,
τὸ χωρίον ἦτο εὐτυχές. Ἀλλ' ἀμὰ με-
ρικοὶ ἀνθρώποι κατέπεισαν τοὺς ἀμαθεῖς
χωρικοὺς νὰ τοὺς πωλήσουν τὰ δένδρα
διὰ νὰ τα κάμουν . . . κάρβουνα, καὶ οὕ-
τω τὸ δάσος κατεστράφη καὶ τὸ βουνὸν
ἀπεγυμνώθη, τότε τὸ χωρίον ἐδυστύχησεν.
Ἀλλ' ἄς δώσωμεν τὸν λόγον εἰς τὸν
συγγραφέα :

Ποῦ εἶνε ὁ ἄλιεὺς τῶν κοραλλίων;
[Αἱ Μαγικαὶ Εἰκόνες ὑπάγονται εἰς τὸν Δια-
γωνισμὸν τῶν Δύσων τῶν Πνευ-
ματικῶν Ἀσκήσεων.]

Η ΠΡΩΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ὁ μικρὸς Παῦλος εἶνε ἀνάστατος, καὶ
μὰ τὴν ἀλήθειαν πρέπει νὰ ὁμολογή-
σωμεν, ὅτι ἔχει σπουδαῖον λόγον : ἡ μη-
τέρα του θάναωρήθη μετ' ὀλίγον διὰ
τῆς Ἀθήνας, — καὶ θάναωρήθη χωρὶς
νὰ τον πάρῃ μαζί της.
Ὁ μικρὸς Παῦλος εἶδε πολλάκις τὸν
πατέρα του νὰ φεύγῃ διὰ ταξίδι, ποτὲ
ὅμως τὴν μητέρα του, — δηλαδὴ ποτὲ
ὀλομόναχον ὅπως τώρα. Τὰς ἄλλας φο-
ράς, ὅσαςκι ἡ μαμὰ ἐφευγεν ἀπὸ τὸ σπίτι,
ἐφευγε συγχρόνως καὶ ὁ Παῦλος, καὶ
μεθ' ὅλας τὰς ἐξηγήσεις πού του ἔδω-
σαν, δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐννοήσῃ διατί δὲν
θα τον ἔπερνε σήμερον μαζί της, ὅπως
συνήθως. Πῶς ; δὲν θα διασκεδάξῃ ; δὲν
θα ἦτο ὥραϊα νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰς Ἀθήνας
καὶ αὐτός, καὶ νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ Μου-
σεῖα, πού ἀκούει τόσα δι' αὐτά, καὶ νὰ
ἰδῇ τοὺς φίλους καὶ τοὺς συγγενεῖς τῆς
μητέρας του ;
Πάντα ἡ ἴδια αὐτὴ ἡ Βιργινία ! Ἴ-
σχυρίζεται ὅτι ὁ μικρὸς Παῦλος θὰ ἦτο
«φασαρία» εἰς τὸ ταξίδι . . .
Ἵπάρχουν ὅμως καὶ μερικοὶ παρη-

γορταὶ διὰ τὸν δυστυχῆ Παυλάκη. Πρῶ-
τον καὶ κύριον, ὁ μπαμπᾶς δὲν θὰ φύ-
γῃ. Ἐπειτα, ἡ Βιργινία ὑπεσχέθη νὰρί-
νη κατὰ μέρος τὰ πλεξίματά της καὶ
τὰ βαφίματα, διὰ νὰ τον πηγαῖν πολὺ
συχνά εἰς τῆς ἐξαδέλφους του. Τοῦ ὑπε-
σχέθη ἀκόμη ὅτι θὰ τον ὑπάγῃ εἰς ἕνα
ὥραϊο περιβόλι μὲ ὅλα τὰ φρούτα τοῦ
κόσμου. Ἀλλ' ἡ καλλιτέρα παρηγορία
ἀπ' ὅλας, εἶνε ὅτι ἡ μαμὰ τοῦ ἐπέτρε-
ψε νὰ τὴν συνοδεύσῃ ἕως τὸν Σταθμὸν.
Τὶ ὥραϊα ! Ὅσον ἦτο εἰς τὴν ἀμα-
ξαν, ὅπου διέσχισε θορυβωδῶς τοὺς δρό-
μους τῆς πόλεως, ὅσον ἔβλεπε τὰς βαλί-
ζες τῆς μαμᾶς, τοῦ ἐφάνετο ὅτι θὰ τα-
ξειδέσῃ καὶ αὐτός . . . Ἀλλ' εἰς τὸν
Σταθμὸν ἡ ἀπάντη ἐτελείωσεν. Ἡ μαμὰ
κρατεῖ ἐν μόνον εἰσιτήριον, καὶ αἱ συ-
στάσεις τῆς ἀποβλέπουσιν τὸ παιδίον, τὸ
ὁποῖον μέλλει νὰ χωρισθῇ : τὰ γεύματα,
οἱ περίπατοι, αἱ ἐπισκέψεις εἰς τὴν θείαν
καὶ εἰς τὴν γαϊγιάν, τίποτε δὲν ἐλησμο-
νήθη.
— Ὅλα νὰ μοῦ τα γράψῃς, ὅλα,
πῶς θὰ κοιμηθῇ, τί θὰ πῇ ὅταν ἐξυ-
πνήσῃ χωρὶς ἐμέ . . . — τοιαῦτα ἦσαν
αἱ τελευταῖαι συστάσεις τῆς μαμᾶς πρὸς
τὸν πατέρα τοῦ Παύλου.
Μία ἰδέα διέρχεται τὸν νοῦν τοῦ μι-
κροῦ Παύλου :
— Ἦούχασε, μαμάκα, καὶ θὰ σου γρά-
ψω ἐγὼ μόνος μου . . . θὰ σου κάμω ἕνα
μεγάλο-μεγάλο γράμμα, καὶ νὰ ἰδῆς
τί ὥραϊο !
— Ἀ, τί καλά ! μὰ δὲν θὰ ἴμο-
ρῆσῃς.
— Ἰμπορῶ ! ἴμπορῶ ! . . . ἄφισε καὶ
θὰ ἰδῆς !
Αἱ διαθεβαιώσεις τοῦ μικροῦ Παύλου
διεκρόπησαν ἀποτόμως : «Οἱ κύριοι ἐπι-
συνδρομικοὶς ὑπάλληλος.
Ἡ μαμὰ ἐμβαίνει εἰς τὸ βαγόνι, ὁ
ὑπάλληλος κλείει τὴν θύραν, ἡ μηχανὴ
σφυρίζει, τὸ τραῖνον ξεκινᾷ, φεύγει, ἔ-
φυγε . . . πάσι !
Ὁ μικρὸς Παῦλος περιπατεῖ κατ'
ἀρχὰς σιωπηλὸς πλησίον τοῦ πατρός του.
Εἶχεν ὑποσχέθῃ νὰ μὴ κλαύσῃ, καὶ ἐ-
κράτηζε τὸν λόγον του. Ἀλλὰ τώρα αἰ-
σθάνεται, ὅτι τὰ μάτια του δὲν εἶνε ὅλας-
διόλου στεγνά, καὶ δύο ἢ τρεῖς φορές
ἐσήκωσε τὸ μανίκι του ἕως τὸ πρόσωπόν
του, ὡς διὰ νὰ σκουπίσῃ κάτι . . . Ἐυτυ-
χῶς, μόλις εἰσῆλθεν εἰς ἕνα δρόμον, βλέ-
πει ἀπὸ μακριὰ μίαν μάζαν ἀόριστον, ἡ
ὁποία φαίνεται κινουμένη καὶ πλησιάζου-
σα. Διακρίνει κάτι κόκκινα καὶ κάτι
ἄλλα πράγματα πού λάμπουν. Μπᾶ !
μὴν εἶνε τὸ τάγμα τοῦ κυρίου Ἰωαννίδου
πού ἐπιστρέφει ἀπὸ τὰ γυμνάσια ;
Ναί, ἀκριβῶς ! Εἶνε τὸ τάγμα τοῦ κυ-
ρίου Ἰωαννίδου. Παρελαύνει ἐλόκληρον
ἐν πομπῇ, μὲ τοὺς σαλπικγκᾶς του, μὲ
τὴν σημαίαν του, καὶ μὲ τὸν κύριον ταγ-

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΒΟΣΚΟΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Α'

Ὁ Γιάννης καὶ ἡ Μάρω
εἶνε ἀδελφάκια. Κατοικοῦν
ἐστὴν ἐξοχῇ, ἐστὸ χωριό.
Μιά μερὰ κατέβηκαν ἐστὸ
μανδρί, γιὰ νὰ ἴδουν ἕνα
κοπάδι πρόβατα, πού εἶχαν
ἀγοράσῃ οἱ γονεῖς των καὶ
το εἶχαν βάλῃ ἐκεῖ μέσα.
Ἐπήγαιναν καὶ το ἔβλε-
παν τακτικά, κάθε μερὰ.
Ἀλλὰ ἐκείνη τὴν ἡμέ-
ρα εἶδαν καὶ ἕνα μικρὸ,
πολὺ μικρὸ προβατάκι, πού
δὲν το εἶχαν ἰδῆ ἄλλη φο-
ρά. Ὅ,τι εἶχε γεννηθῆ τὸ
καίμενο, καὶ φαντασθῆτε πιά τὴν ἐκπληξί καὶ τὴν χαρὰ τοῦ Γιάννη καὶ
τῆς Μάρως.

— Μπᾶ ! τὸ μωρὸ τῆς προβατινας ! ἐφώναξεν ὁ Γιάννης.
— Εἶνε ἀρνάκι ! τοῦ εἶπεν ἡ ἀδελφὴ του.
— Ἴδες τί ἡμερο πού εἶνε ! λέγει ὁ Γιάννης· ἀγκαλὰ καὶ αὐτὸ δὲν
μου φαίνεται παράξενο, γιὰτί λέγουν πάντα «ἡμερὸς σὸν ἀρνάκι !»
Πολὺ καλά σκέπτεται αὐτὸς ὁ Γιάννης.
Ἐστὸ μανδρί γεννήθησαν καὶ ἄλλα ἀρνάκια. Ὁ Γιάννης τάγαπᾷ πολὺ
ὅλα. Ἐκεῖνο ὅμως πού το εἶδε πρῶτα, τὸν Ἀσπροῦλη, καθὼς το ἰνό-
μασε, τὸν ἀγαπᾷ περισσότερο ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα.
Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀσπροῦλης γνωρίζει πολὺ καλά τὸ μικρὸ του νουνό.
Μόλις τὸν ἰδῆ, ἀμέσως τρέχει κοντά του. Μόνον πού δὲν ἔχει καμμιά
διάθεσι νὰ τρώγῃ τὰ λουλούδια, πού του προσφέρει ὁ Γιάννης γιὰ λι-
χουδιές.

— Τί ἰδέα καὶ αὐτὴ ! λέ-
γει ἡ Μάρω. Τρῶνε τὰ μικρὰ
ἀρνάκια λουλούδια ;
— Μὰ τί τρῶνε ; ρωτᾷ ὁ
Γιάννης.
— Μόνον τὸ γάλα τῆς μά-
νας τω. Καὶ σὺ ὅταν ἦσουν
μικρὸς, μόνο γάλα ἐτρῶγες.
Ὁ Γιάννης, πού σκέπτεται
πολὺ καλά, τὸ παραδέχεται,
καὶ δὲν κακιοῖνε γιὰ τὴν ἀκα-
ταδεεῖα τοῦ βαπτιστικοῦ του.
Καὶ τὸν χαϊδεύει, χωρὶς νὰ
του προσφέρῃ πιά λουλούδια.

(Συνέχεια προσεχῶς)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ματάρχη ἐπὶ κεφαλῆς, ὁ ὁποῖος χαμο-
γελᾷ πρὸς τὸν μικρὸν του φίλον ἀπὸ τὸ
ὑψος τοῦ νέου του ἵππου.
Νὰ πού ἔχει ἀπὸ τώρα κάτι ἐνδιαφέ-
ρον νὰ βάλῃ εἰς τὸ γράμμα του : ἡ μαμὰ
θα εὐχαριστηθῇ βέβαια πολὺ, ἂν μάθῃ
ὅτι ὁ συναγαματάρχης δὲν ἔχει πλέον ἐ-
κεῖνο τὸ κόκκινο φοβάλογο, μὲ τὴν
μαθημένην αὐράν, τὸ ὁποῖον ὁ μικρὸς
Παῦλος δὲν ἠμποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ.
Τὸ τάγμα ἐστράφη, καὶ δὲν ἀκούονται
πλέον οὔτε αἱ σαλπικγκᾶς. Ἀλλ' ὁ μι-
κρὸς Παῦλος ἀντίκρυσεν τὴν οἰκίαν τῆς
θείας του, καὶ τρέχει ἐμπρός, διὰ νὰ λά-
βῃ τὴν εὐχαριστήριον νὰ κτυπήσῃ τὸ
κοθούρι μόνος του. Παράξενο πρᾶγμα
ἡ θύρα δὲν ὀρθανοῖται ἐνώπιόν του,
καὶ ἡ Ἀγγελικὴ, ἡ νταντᾶ τῆς μικρᾶς
του ἐξαδέλφους, ἔχει ὑψος περιλυπον.
— Φύγετε, κύριε Παῦλε, φύγετε !
Ἡ ἐξαδέλφη σας εἶνε ἄρρωστη ἀπὸ
χθές . . . ἔχει ἰσθη !
Καὶ ἄλλη εἶδησις, διὰ νὰ τὴν γράψῃ
τῆς μαμᾶς· ἀλλὰ πῶσον εἶνε δυσάρε-
στη διὰ τὸν Παυλάκη ! Μὲ ποῖον θὰ
παῖξῃ τώρα ; Πῶς θὰ ἐπερνοῦσεν αὐτὰς
τὰς ἡμέρας χωρὶς τὴν συντροφίαν τῆς
ἐξαδέλφους του τοῦλάχιστον ;
— Τώρα, εἶπεν ὁ μπαμπᾶς, ἄς γυ-
ρίσωμεν εἰς τὸ σπίτι· θὰ εὐρῆς κανένα
τρόπον νὰ διασκεδάσῃς.
Μόλις ἐφθασεν, ὁ Παυλάκης ἀναγ-
γέλλει εἰς τὴν Βιργινίαν καὶ εἰς τὴν
Μαριγῶ τὴν μεγάλην του ἀπόφασιν. Ἡ
Μαριγῶ τὴν ἐπιδοκιμάζει μὲ πολλὴν
συμπάθειαν, ἀλλ' ἡ Βιργινία ἔχει ἕνα
σῶρον ἀντιρρήσεις :
— Θὰ γράψετε γράμμα ; θὰ ἦταν τὸ
μόνον εὐκόλον, ἂν ἐσπουδάξατε καλλι-
τερα τὴν καλλιγραφία σας· ὁποῖος ξεύ-
ρει ὅμως τί ὀρθοσοκαλίματα καὶ τί
μουντζούρες κάμνετε, εἶνε βέβαιος ὅτι
δὲν θὰ μπορέσετε νὰ γράψετε οὔτε δύο
ἀράδες.
— Ἐλάτε, ἐλάτε, μὴν κλαῖτε, κύ-
ριε Παῦλε, εἶπεν ἡ Μαριγῶ. Ἄν ἔχετε
καλὴ διάθεσι, ἡ Βιργινία θὰ σας βοη-
θήσῃ, κ' ἐγὼ, αὐριον τὸ πρῶτ, ὅταν θὰ
γυρίσω ἀπὸ τὴν ἀγορά, θὰ σας ἀγοράσω
ἕνα φύλλο χαρτί καὶ ἕνα φάκελλο τό-
σον εὐμορφα, πού δὲν θὰ ἔχετε ἀνάγκη νὰ
γράψετε μέσα καὶ πολλὰ πράγματα γιὰ
νὰ κάμετε μιά ὥραϊα ἐπιστολή.
— Μὰ ἐγὼ πού ἤθελα νὰ γράψω τώ-
ρα ἀμέσως ;
— Ἀμέσως ; . . . Μ' ἀκόμη δὲν εἶνε
οὔτε μιά ὥρα πού ἔφυγε ἡ μαμὰ σας,
δὲν θὰ βρῆτε τίποτε νὰ τῆς γράψετε . . .
Αὐριον τὸ πρῶτ ὅμως θὰ ἔχετε πληθὺς
πράγματα νὰ τῆς πῆτε.
Πραγματικῶς, τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ
Παυλάκης εἶχε πληθὺς πράγματα νὰ
εἰπῇ τῆς μητέρας του.
(Ἐπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

ΕΧΕΤΕ ΓΕΙΑ, ΨΗΛΑ ΒΟΥΝΑ...

Μαύρα βουνά, ψηλά βουνά, Που γύρω σας τὸ χιόνι...

Που ζωντανή ψυχὴ καρμιά Τὴ γῆ σας δὲν πατάει...

Φεύγοντας μ' ἀγριο βορρηὰ Εἰς ἄλλη ξένη χώρα...

Ἐχετε γεῖα ψηλά βουνά! Στερνά σας παρατάω...

Κι' δταν στέες μαύρες σας κορφές, Στὸ κάθε σας τὸ πλάι...

Ὄταν τάρνακια θά πηδοῦν Στέες μαύρες λαγκαδιές σας...

Γυρνώντας ἀπ' τὰ μακρυνά Τὸ χελιδόνι σας ξανά...

Ἐχετε γεῖα, ψηλά βουνά! Στερνά σας παρατάω...

Ἐχετε γεῖα, ψηλά βουνά! Καὶ σὰν ξαναγυρίσω...

ΔΡΙΑΔΗ Μ. ΚΟΥΠΑ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Οποῖον θλιβερόν ἄγγελμα! Ὁ Ἄντωνιος Κ. Κυριακίδης ἀπέθανεν!

Ἀπέθανεν εἰς τὸ ἄνθος τῆς πρώτης του νεότητος, εἰς ἠλικίαν δεκαεπτά μόλις ἔτη...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Κάτι, βλέπω, δένεις κόμπος 'ς τὸ μαγετικὸ σου!

— Ναί, καί μένε, γιὰ νὰ θυμηθῶ νὰ ζυγνήσω πρῶτ'...

— Μαρά, θέλω κι' ἄλλη ζάχαρη 'ς τὸ γάλα μου...

— Μὰ δὲν σου ἔδωκα τόση;

— Μ' αὐτή, μαμάκα, τὴν ἤπια τὸ γάλα...

Ἡ μητέρα πρὸς τὴν Μπεμπέκα:

— Τὴ θά κάμω ἂν πεθάνω;

— Νά, θά φάω ὄλο τὸ γλυκό, ποῦ δὲν μου θίνεις...

Ἐἰς τὸν περίπατον: Φουγάρο τῆς Ἐγγενίας: — Δὲν μου λές, φίλε μου...

Ἡ λύσις τοῦ Ὀμηρικοῦ ζητήματος:

— Μπαμπά, ἀλήθεια εἶπε ὁ Ὀμηρος ἦτο τυφλός;

— Χυ! ἔσυρω κ' ἐγώ: ... Ἄλλοι λέγουσιν ναί, ἄλλοι λέγουσιν ὄχι.

— Τότε, μπαμπά, ἐκατάλαβα... θά ἦτο τυφλός...

Σκέψις τοῦ Τοσοῦ:

* Περὶ τὸν πρῶτον: Κάθε ποῦ ἔρχεται ὁ γιατρός...

* Ἡ Νίνα: — Μά, μαμά, ὁ Νίκος τὰ πέρνει πάνταν...

ΑΔΑΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΕΡΙΚΟΙ μ' ἐρωτοῦν ἂν ἐπέλκουν νάνταποδοῦσιν καὶ τὰ τετράδια τῶν Μ. Μυστικῶν...

Ἐρωτῶν Νέφος [ΕΕ]. Ἐκείνην εἰς τὴν ἔποιον μὲν ὁμιλεῖς τόσον ποιητικῶς...

Ὁ Χαλκιδικεὺς Ἀμμοκονεῖρος [ΕΕ], τὸν ὁποῖον οὐκ ἔδοσι καθεῦθεν τὰ παλαιὰ πρόκαια τοῦ Χαλαροῦ...

Μετὰ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν, Μή-με-ληγοῦμαι [Ε], ἔλαβα ἐπιστολήν σου ὑστερ' ἀπὸ πολλῶν καιρῶν...

Ἐρωτῶν Νέφος [ΕΕ]. Ἐκείνην εἰς τὴν ἔποιον μὲν ὁμιλεῖς τόσον ποιητικῶς...

Πνευματώδης ἡ ἐπιστολή σου, Ἡρώς τοῦ Ζυλόγγου [Ε], ἀφ' οὗ δὲ ἐπραγματεύετο καὶ περὶ πνευματικῶν...

Ἐρωτῶν Νέφος [ΕΕ]. Ἐκείνην εἰς τὴν ἔποιον μὲν ὁμιλεῖς τόσον ποιητικῶς...

ἔτι τὰ πρόβατα κάμουν κατ' ἐξοχὴν! Τώρα, ἡ πρῆξις νὰ υποβόσκωμεν...

Ἐρωτῶν Νέφος [ΕΕ]. Ἐκείνην εἰς τὴν ἔποιον μὲν ὁμιλεῖς τόσον ποιητικῶς...

Ἐρωτῶν Νέφος [ΕΕ]. Ἐκείνην εἰς τὴν ἔποιον μὲν ὁμιλεῖς τόσον ποιητικῶς...

Ἐρωτῶν Νέφος [ΕΕ]. Ἐκείνην εἰς τὴν ἔποιον μὲν ὁμιλεῖς τόσον ποιητικῶς...

Ἐρωτῶν Νέφος [ΕΕ]. Ἐκείνην εἰς τὴν ἔποιον μὲν ὁμιλεῖς τόσον ποιητικῶς...

Ἐρωτῶν Νέφος [ΕΕ]. Ἐκείνην εἰς τὴν ἔποιον μὲν ὁμιλεῖς τόσον ποιητικῶς...

Ἐρωτῶν Νέφος [ΕΕ]. Ἐκείνην εἰς τὴν ἔποιον μὲν ὁμιλεῖς τόσον ποιητικῶς...

Ἐρωτῶν Νέφος [ΕΕ]. Ἐκείνην εἰς τὴν ἔποιον μὲν ὁμιλεῖς τόσον ποιητικῶς...

Ἐρωτῶν Νέφος [ΕΕ]. Ἐκείνην εἰς τὴν ἔποιον μὲν ὁμιλεῖς τόσον ποιητικῶς...

τὴν καὶ τὸ Ἐρυθρὸν Νέφος διὰ τὰς ὥρας τῶν κληρονομῶν...

Ἐρωτῶν Νέφος [ΕΕ]. Ἐκείνην εἰς τὴν ἔποιον μὲν ὁμιλεῖς τόσον ποιητικῶς...

Ἐρωτῶν Νέφος [ΕΕ]. Ἐκείνην εἰς τὴν ἔποιον μὲν ὁμιλεῖς τόσον ποιητικῶς...

Ἐρωτῶν Νέφος [ΕΕ]. Ἐκείνην εἰς τὴν ἔποιον μὲν ὁμιλεῖς τόσον ποιητικῶς...

Ἐρωτῶν Νέφος [ΕΕ]. Ἐκείνην εἰς τὴν ἔποιον μὲν ὁμιλεῖς τόσον ποιητικῶς...

Ἐρωτῶν Νέφος [ΕΕ]. Ἐκείνην εἰς τὴν ἔποιον μὲν ὁμιλεῖς τόσον ποιητικῶς...

Ἐρωτῶν Νέφος [ΕΕ]. Ἐκείνην εἰς τὴν ἔποιον μὲν ὁμιλεῖς τόσον ποιητικῶς...

Ἐρωτῶν Νέφος [ΕΕ]. Ἐκείνην εἰς τὴν ἔποιον μὲν ὁμιλεῖς τόσον ποιητικῶς...

Ἐρωτῶν Νέφος [ΕΕ]. Ἐκείνην εἰς τὴν ἔποιον μὲν ὁμιλεῖς τόσον ποιητικῶς...

παντὲν — ὁ Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου μὲ τὸν Βικτωρα Οὐγγῶ καὶ Λόρετα τῆς Φλωρεντίας...

Ἐρωτῶν Νέφος [ΕΕ]. Ἐκείνην εἰς τὴν ἔποιον μὲν ὁμιλεῖς τόσον ποιητικῶς...

Ἐρωτῶν Νέφος [ΕΕ]. Ἐκείνην εἰς τὴν ἔποιον μὲν ὁμιλεῖς τόσον ποιητικῶς...

Ἐρωτῶν Νέφος [ΕΕ]. Ἐκείνην εἰς τὴν ἔποιον μὲν ὁμιλεῖς τόσον ποιητικῶς...

Ἐρωτῶν Νέφος [ΕΕ]. Ἐκείνην εἰς τὴν ἔποιον μὲν ὁμιλεῖς τόσον ποιητικῶς...

Ἐρωτῶν Νέφος [ΕΕ]. Ἐκείνην εἰς τὴν ἔποιον μὲν ὁμιλεῖς τόσον ποιητικῶς...

Ἐρωτῶν Νέφος [ΕΕ]. Ἐκείνην εἰς τὴν ἔποιον μὲν ὁμιλεῖς τόσον ποιητικῶς...

Ἐρωτῶν Νέφος [ΕΕ]. Ἐκείνην εἰς τὴν ἔποιον μὲν ὁμιλεῖς τόσον ποιητικῶς...

Ἐρωτῶν Νέφος [ΕΕ]. Ἐκείνην εἰς τὴν ἔποιον μὲν ὁμιλεῖς τόσον ποιητικῶς...

